

konfirmasjonstale.com

Kjære konfirmant, kjære familie og venner,
kjære menighet her i Byåsen kirke –
og aller mest: kjære Ingrid Marie, vår Indi.

I dag står du her, femten år gammel, rak i ryggen og med et blikk som både ler og tenker.

Det passer deg.

Dette er en høytidelig dag, og den kler deg også – fordi du tar troen på alvor uten å gjøre den tung.

Du bærer den slik du bærer sekken når vi sykler opp mot Bymarka:
jevnt, stødig, med en liten latter i bakken og en vilje til å komme helt opp.

Jeg husker dåpsdagen din.

Det var noe med roen i deg, selv som baby.

Du strittet ikke imot da vannet traff pannen din.

Du bare så på oss, som om du visste at dette var et godt sted å være.

Siden da har troen din vært som en stille bekk under snøen – noen ganger skjult, alltid til stede, og med vårsolen kommer den fram og synger.

De siste årene har den bekken fått fart.

Konfirmantleiren gjorde noe med deg.

Du kom hjem med sand i skoene, latter i stemmen og en litt ny alvorlighet i blikket.

Vi merket det rundt middagsbordet.

Du stilte dypere spørsmål, men også enklere.

Ikke for å krangle, men for å forstå.

Ikke for å vise deg flink, men for å lytte etter Guds stemme midt i alt det vanlige.

Og så var det søndagsskolen.

Du som sa første gang: «Jeg kan vel hjelpe litt?»

[Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com](https://www.konfirmasjonstale.com)

«Litt» ble fort til å stå med navnelister, tørke maling fra små hender, forklare en bibelfortelling med tålmodighet når konsentrasjonen var på vei ut døra, og le når latteren boblet over for tredje gang i løpet av samme sang.

Du kom hjem og sa: «De skjønner mer enn vi tror. Og de lærer oss å være ærlige.»

Jeg tenkte: Det er sant. Og du har skjønt det.

Inni alt dette bærer du et vers i hjertet.

Ordspråkene 3, 5-6:

«Stol på Herren av hele ditt hjerte, og støtt deg ikke til din egen innsikt!

Tenk på ham på alle dine veier, så gjør han dine stier rette.»

Dette verset er ikke en kvittering på at alt blir enkelt.

Det er en invitasjon.

En invitasjon til å la veien din bli belyst – ikke nødvendigvis planert.

Du har allerede erfart at Gud ikke alltid gir snarveier, men han gir riktige veier.

Når du velger å bruke søndagsettermiddager på barna i menigheten,

når du deler blikk og brød og tålmodighet,

når du setter deg ned og leser ferdig et kapittel selv om mobilen lokker – da går du i hans ledelse, steg for steg.

Du er ansvarsfull på en måte som ikke bråker.

Du er klok på en måte som ikke gjør deg tung.

Du er mild – men mildheten din har ryggrad.

Og humoren din varmer rommet,

særlig når vi alle trenger å puste.

Den rettferdighetssansen din, den som gjør at du hever stemmen akkurat når noen blir holdt utenfor,

er en gave Gud har lagt i deg.

Du bruker den ikke til å dømme, men til å åpne dører.

Jeg ser det også i det hverdagslige.

Når du står ved kjøkkenbenken, melet som små snøskyer over benken,
Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com
kanel som sprer seg i hele huset, og du sier:

«Bare én heving til, så blir de perfekte.»

Du lærer deg tålmodighet der.

Og sjenerøsitet – for kanelboller smaker best når de deles.

Du vet det, og du deler.

Det er evangelium i smør og sukker noen ganger,
når det blir til fellesskap.

Og så syklingen i Bymarka.

Du kjenner stiene, de som er bratte og de som snur.

Du vet at hvis du legger deg for langt fram på styret i grusen, så sklir du,
og du vet at det går an å reise seg igjen, børste av knærne og prøve på nytt.

Troen din er litt sånn.

Den testes i motbakker,

den lærer balanse på røtter,

den finner rytmen i pusten.

Og så plutselig åpner skogen seg, og du ser utover vannet,
og stillheten sier mer enn vi klarer med ord.

Du leser bøker som om de var nøkler.

Noen åpner døra til en ny verden,

andre låser opp noe i deg selv – en tanke, et spørsmål, et håp.

Kanskje er det sånn kallet til å bli lærer har vokst fram i deg:

ikke bare lysten til å forklare,

men trangen til å se noen forstå.

Den gleden når øynene lyser opp – det er mye av Guds hjerte i akkurat det.

Tjeneste handler ikke bare om alt vi gjør i kirken.

Det er også et blikk, et nærvær, en tålmodig hånd ved siden av en som strever.

Jeg tror du kommer til å gjøre mye godt der du går,
enten det står «lærer» på navneskiltet ditt eller ikke.

Kjære Indi,

konfirmasjonsløftet ditt er ikke en prestasjon.

Det er en respons. [Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com](https://konfirmasjonstale.com)

Gud har sagt ja til deg lenge før du kunne si det tilbake.

I dag setter du ord på det,

og vi får være vitner til et ja som bærer.

Tillit og tjeneste.

De to ordene passer sammen som bølge og strand.

Tillit gjør at vi våger å gå ut,

tjeneste gjør at vi ikke går alene – vi går for noen og med noen.

Byåsen menighet har vært vårt åndelige hjem i mange år.

Her har vi grått og ledd, tent lys, sunget oss sterke,

drukket kirkekaffe som noen ganger var litt for sterk,

og funnet trøst i salmer som bærer mer enn vi orker selv.

Her har du vokst,

fra dåpsbarn til konfirmant,

fra en hånd i min hånd til din egen hånd på skulderen til en liten en som ikke finner tegneblyanten.

Dette fellesskapet er ikke perfekt.

Det er ikke polert.

Men det er ekte.

Det er et folk som samles rundt et bord hvor alle får plass,

både her ved alteret og etterpå, når vi samles i menighetssalen

og det lukter koldtbord og kaffe og noen forteller en historie vi har hørt før, men ler av likevel.

I dag skal storfamilien feire deg der,

og midt i fat med roastbiff og potetsalat ligger det en større virkelighet:

Vi hører sammen.

Vi blir formet av hverandre.

Vi er kirke – ikke bygget, men kroppen.

Jeg vil si noe til menigheten også.

Takk.

Takk for at dere har vært rommet hvor en ung jente har fått prøve, feile, prøve igjen.

Takk til dere som har satt fram stoler.

[Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com](https://konfirmasjonstale.com)

klippet opp papp,

lagt til rette for søndagsskolen,

bedt for konfirmantene,

sunget høyt når andre var stille.

Tro gis videre i slike hender som deres.

Fortsett å være et sted der ungdommer får reise seg og stå i tjeneste med støtte i ryggen,

ikke applaus som første mål, men tilhørighet og retning.

Vi trenger dere.

Og dere trenger dem.

Ingrid, jeg vil gi deg en liten livsregel som har hjulpet meg:

Når du ikke vet hva du skal gjøre,

gjør det neste kjærlige.

Ofte er det akkurat der Guds vilje ligger, i det neste kjærlige.

Et glass vann.

En melding til en som er stille.

En ekstra porsjon kanelboller pakket inn til naboen.

En ny runde med forklaring ved pulten til den som ikke skjønner.

Og når veien blir mer enn ett steg av gangen,

da får verset ditt være kart og kompass:

«Stol på Herren av hele ditt hjerte... han gjør dine stier rette.»

Noen dager vil du tvile.

Det er helt greit.

Tro er ikke et lys som aldri blafrer,

men en flamme som holdes levende av Guds pust og vårt fellesskap.

Da er det godt å vite at du ikke trenger å bære troen alene.

Vi bærer hverandre.

Du har en kirke,

du har en familie,

og du har en Gud som ikke forlater.

Jeg kunne sagt så mye mer om deg.

[Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com](https://www.konfirmasjonstale.com)

Om den lune humoren din når vi alle blir for alvorlige.

Om måten du sier «skal vi prøve igjen?» i stedet for «du gjorde feil».

Om blikket ditt som letter når urett rettes opp.

Om gleden din i vinden ned fra marka,

når bakkene endelig gir tilbake.

Alt dette er små, viktige tegn på hvem du er –

og hvem Gud former deg til å bli.

I dag vil jeg be en enkel bønn for deg:

Må Herren holde foten din stødig når stien blir smal.

Må han gi deg mot til å si ifra når noen faller utenfor,

og mildhet til å løfte uten å knuse.

Må han tenne fantasien din når lærerdrømmen trenger nye ideer,

og hvilen din når natten blir lang.

Må han lære deg å stole dypere enn forstanden rekker,

og tjene varmere enn kreftene dine egentlig skulle tilsi.

Og må han la gleden din være smittsom,

slik at de rundt deg oppdager at godhet faktisk finnes – i praksis, i dag.

Kjære Indi,

i dag sier du ditt ja.

Vi svarer med vårt.

Vi vil gå med deg.

Vi vil minne deg på løftet når du glemmer det,

og feire seirene dine, både de store og de stille.

Og når du en dag står foran en klasse med unge øyne som speiler tusen historier,

husk at du har blitt sett først, elsket først, båret først.

Det gjør alt du gir videre lettere å bære.

Gratulerer med konfirmasjonsdagen, Ingrid Marie.

Må veien du går være rett nok til å finne fram

og svingete nok til at du lærer tillit.

Må tjenesten din være sterk nok til å bety noe
[Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com](https://konfirmasjonstale.com)
og mild nok til å gi hvile.

Og må du alltid vite at du hører hjemme –
hos Gud, i denne menigheten, i vår familie,
og i våre hjerter.

Amen.

Denne talen ble laget med konfirmasjonstale.com. Svar på noen få spørsmål og
generer din egen personlige tale nå på konfirmasjonstale.com

Lag din egen personlige tale på konfirmasjonstale.com